

(Slovo 6, 1/04, 18)

Čo číta Ladislav Kováč

Čítam „Denník“ Ivana Kupca, z rokov 1962-1968. Mne sa komunizmus javí ako sociálny experiment, ktorý sme dosiaľ vedecky nevyhodnotili. Denníky z tých čias považujem za laboratórne protokoly. Oveľa cennejšie než mudrlantské špekulácie. Sú to pre mňa záznamy pozorovaní, aké stratégie prežitia v extrémnych podmienkach si ľudský živočích dokáže vytvárať. A argumenty pre názor, že sebaklam je jednou z hlavných črt charakterizujúcich človeka. Už dlho mám rozčítanú biografiu Raya Monka „Wittgenstein - Úděl génia“. Približuje Wittgensteinovu filozofiu, no je zároveň poučným dokladom, ako je kultúra primárne vytváraná osobnosťami nie celkom normálnymi. Treťou rozčítanou knihou je „Hasard et Chaos“ od Davida Ruella. O determinovanom chaose je dnes k dispozícii veľa kníh, aj pochybných kvalít. Ruellova kniha je skvelá (a tenká!) a zaslúžila by si preklad do slovenčiny.

Dočítam vždy všetko, čo začnem. Je to imprinting z detstva: iracionálna úcta k písanému slovu. Čítam úplne od A do Z ešte aj noviny; tak si ich radšej kupujem len raz za týždeň. Preto je pre mňa dôležité mať spoľahlivých radcov, čo čítať a čo radšej nevziať ani do ruky. Patrí vďaka tým novinám a časopisom, čo v tomto na nás, knihomoľov, myslia.